

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **H. G., nar.,**
státní příslušností Arménie,
bytem v ČR ,
t. č. Věznice Bělušice, Bělušice 66, Bečov,

zastoupeného Mgr. Zdeňkem Burdou, advokátem,
sídlem Lecnínová 3033/7, Praha 10,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2023, č. j. OAM-12593-18/ZR-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 871 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR a kterým byla žalobci podle § 87l odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a byl mu udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost řízení před správním orgánem spočívající v nesrozumitelnosti, dále pro nedostatek důvodů rozhodnutí, řízení trpělo vadami představujícími podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, rozhodnutí obou správních orgánů je dle žalobce nezákonné a zasahuje do ústavně zaručených základních práv a svobod. Žalobce poukázal na § 83 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, uvedl, že v písmenu b) zákon hovoří o nepřiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta tak, pokud „narušil závažným způsobem veřejný pořádek“. Tato formulace je však dle žalobce vágní, neurčitá a protiústavní. Správní orgán dostatečně nevysvětlil, proč by měl být závažným způsobem narušen veřejný pořádek kromě toho, že zmínil odsouzení za trestný čin. Podstatné je dle žalobce slovo závažný, ne každé porušení veřejného pořádku je takto sankcionováno. Správní orgány dle žalobce nerespektovaly judikaturu Nejvyššího správního soudu a pojem závažné narušení veřejného pořádku vykládaly svévolně a velmi široce. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151. Tato judikatura nebyla respektována, nebyly zohledněny okolnosti života cizince X, mj., že má českou manželku, pracuje, má stále zaměstnání a dluhy se snaží řešit zejména insolvenčí – veškeré dokumenty budou dodány. K těmto skutečnostem vůbec nebylo přihlíženo a správní orgány se vůbec nevypořádaly s tím, že zde žalobce bydlí, má manželku a dítě a veškerou rodinu a zázemí, vykonává zde práci. Navíc manželka a dítě jsou občané ČR. Žalobce nepáchá dlouhodobě závažnou trestnou činnost, spáchal trestný čin, za který byl pravomocně odsouzen. Ve výpise z evidence Rejstříku trestů fyzických osob jsou pouze dva záznamy. V případě zrušení trvalého pobytu žalobce by ten byl vystaven situaci, kdy bude odloučen od rodiny, kterou v České republice má. Žalobce je připraven doložit ubytování i prostředky, žádá, aby jeho žádosti bylo vyhověno, bylo mu uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a za účelem ochrany (§ 119a téhož zákona) Pokud by mu nebylo vyhověno, žádá alternativně o udělení víza k pobytu na jeden rok, tj. nad 90 dní, tj. přechodného pobytu podle § 30 zákona o pobytu cizinců, neboť zde hodlá pobývat déle než 3 měsíce, má zde rodinu, hodlá se zde živit. Případně žádá o udělení víza k pobytu na jeden rok, tj. nad 90 dní, tj. pobytu za účelem strpění podle § 33 zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce dále nebyly splněny podmínky pro to, aby bylo rozhodnuto o opuštění České republiky. Odpadly důvody pro opuštění České republiky z důvodů, že jinde je řešena otázka, na kterém je toto řízení závislé. Důvodem je Ministerstvem vnitra řešená žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a za účelem ochrany (§ 119a téhož zákona), žádost o udělení víza k pobytu na jeden rok, tj. nad 90 dní, tj. přechodného pobytu podle § 30 zákona o pobytu cizinců, žádost o udělení víza k pobytu na jeden rok, tj. nad 90 dní, tj. pobytu za účelem strpění podle § 33 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného je žaloba zmatečná, nepřezkoumatelná a irelevantní. Z jejího obsahu je zřejmé, že se týká jiných typů řízení, v průběhu žaloby se dokonce jedná o osobu X a jeho pobytovou žádost v ČR. Žalobní body jsou podle žalovaného formální, nekonkrétní, není patrné, co měl žalovaný porušit, čím se neměl řídit, Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

případně jakou judikaturu Nejvyššího správního soudu měl ignorovat či porušit. Žaloba je dle žalovaného v hrubém rozporu s judikaturou správních soudů. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 3 A 184/2017. Žalobce dle žalovaného účelově uvedl upravený výrok I. napadeného rozhodnutí a vynechal druhý z důvodů, pro které byl jeho trvalý pobyt zrušen. Žalobce opomenul fakt, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce dle žalovaného dále uvedl, že vyčerpal veškeré opravné prostředky a že rozhodnutí obou správních orgánů jsou nezákonná, správní orgány měly porušit judikaturu NSS. Toto považuje žalovaný za zmatečné vyjádření, neboť v daném řízení nejednají správní orgány prvního a druhého stupně, odvolání se nepodává, nebyly zde ani přípustné opravné prostředky, nýbrž bylo toliko možné podat žalobu k soudu, což žalobce učinil. Žalovaný dále uvedl, že není zřejmé, resp. jaká přesně pochybení mu jsou ze strany žalobce vytýkána. Za zmatečné považuje žalovaný i vyjádření, že je rozhodnutí obou správních orgánů nezákonné, zasahuje do ústavně zaručených práv a svobod. K odkazu žalobce na § 83 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že toto není předmětem řízení, žalobce nemá a ani v minulosti neměl status dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Dle žalovaného bylo dostatečně odůvodněno, proč byl závažným způsobem narušen veřejný pořádek, neztotožnil se s názorem žalobce, že si měl vykládat judikaturu NSS široce. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v žalobě odkázal na rozsudek NSS č. j. 3 As 4/2010 – 151, z toho však žalovaný vycházel. K namítanému ustanovení § 119 žalovaný sdělil, že toto se vztahuje k řízení o správním vyhoštění a řešené věci se netýkalo. Žalovaný též upozornil, že žaloba se týká dále cizince zcela odlišného jména a jeho pobytové žádosti, přičemž toto řízení je pro účely věci žalobce irrelevantní. Žalovaný dodal, že mu není rovněž zřejmé, z jakého důvodu je v žalobě obsažen odkaz na § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který se rovněž žalobcova řízení netýká. Obdobně se žalovaný vyjádřil k odkazu žalobce na § 42a odst. 1, § 30, § 33 zákona o pobytu cizinců.

4. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 21. 7. 2023 bylo zjištěno, že žalobce má v této evidenci dva záznamy.
6. Dne 27. 7. 2023 bylo z moci úřední zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil trestnou činností, a dle § 87l odst. 1 písm. e) téhož zákona z důvodu odsouzení soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
7. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. 3 T 29/2021-4136 ze dne 5. 5. 2021 byl žalobce shledán vinným ze zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku (odcizení zboží z prodejny s oblečením), za což byl žalobce odsouzen podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 24 měsíců.
8. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 1. 6. 2022, č. j. 2 T 172/2021 – 211 byl žalobce shledán vinen, že proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil, čin spáchal na věci, kterou měl jiný na sobě a byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen a potrestán, čímž spáchal zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

trestního zákoníku. Za to byl odsouzen podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl žalobce zařazen pro výkon trestu do věznice s ostrahou. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2022 č. j. 7 To 136/2022 bylo odvolání žalobce zamítnuto.

9. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 87l odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR. Zároveň byla podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Dále byl žalobci udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.*
12. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*
13. Podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, současně stanoví lhůtu pro vycestování z území. Obdobně ministerstvo postupuje v případech, kdy platnost povolení k trvalému pobytu byla zrušena podle odstavce 2. Rodinný příslušník občana Evropské unie je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
14. Soud úvodem poznamenává, že žaloba žalobce obsahuje celou řadu skutečností, které se netýkají případu žalobce, na což upozornil i žalovaný. Žalobce konkrétně v žalobě namítl, že v jeho řízení mělo dojít k pochybení správních orgánů, t. správního orgánu I. a II. stupně, nicméně ve věci bylo rozhodováno toliko žalovaným, kdy opravné prostředky proti jeho (tj. napadenému) rozhodnutí nebyly přípustné, možné bylo podání žaloby, což žalobce učinil.
15. Žaloba dále obsahuje skutečnosti, které se týkají zcela odlišné osoby – cizince jménem X, přičemž je zjevné, že s tímto cizincem nemá věc žalobce nic společného. Žaloba ve vztahu k tomuto cizinci poukázala na to, že žalovaným neměly být řádně zohledněny rodinné vazby, fakt, že zde pracuje a má dluhy, které hodlá řešit insolvencí.
16. Žalobce dále v žalobě opakovaně zmínil jednotlivá zákonná ustanovení, která se však vztahují k odlišným typům řízení. Žalobce v této spojitosti konkrétně uvedl § 119a, § 30, § 33, § 50a, § 83 zákona o pobytu cizinců. Co se týče namítaného § 119a zákona o pobytu cizinců, toto ustanovení se vztahuje k řízení o správním vyhoštění, tedy nikoli k nyní řešené věci. Také § 83 téhož zákona nemá k případu žalobce žádný vztah. Obdobně platí k § 50a zákona, neboť ani povinnost dle tohoto ustanovení nebyla v případě žalobce řešena. Co se

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

týká ust. § 30, 33 a § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalobce se dále v tomto kontextu v žalobě opakovaně označil za žadatele o udělení pobytového oprávnění, přičemž mj. uvedl, že žádá soud o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, případně o povolení k přechodnému pobytu či pobytu za účelem strpění. K tomu soud uvádí, že podstatou přezkumu v soudním řízení je napadené rozhodnutí o zrušení žalobcova pobytového oprávnění (trvalý pobyt), soud nemůže žalobci žádné pobytové oprávnění udělit. Předmětem přezkumu v nynější věci je výlučně rozhodnutí ve věci zrušení žalobcova trvalého pobytu.

17. K námitce žalobce, že žalovaný neuvedl dostatečně odůvodnění toho, že žalobce narušil veřejný pořádek, soud uvádí, že ze strany žalobce shledal žalovaný naplnění dvou důvodů pro ukončení jeho pobytového oprávnění, kdy jedním důvodem bylo porušení veřejného pořádku jako takové (§ 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců) a druhým důvodem pravomocné odsouzení žalobce (§ 87 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců).
18. Na stranách 2 – 4 rozhodnutí žalovaný detailně rozvedl, z jakého důvodu u žalobce shledal naplnění těchto důvodů pro ukončení pobytového oprávnění. Žalovaný k tomu mj. uvedl, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. S ohledem na páchanou trestnou činnost žalovaný konstatoval, že šlo o narušování zvláště závažné. Žalobce páchal trestnou činnost v rámci organizované skupiny, kdy v rámci této činnosti došlo k odcizení oblečení. V případě další trestné činnosti žalobce šlo o to, že žalobce přepadával poškozené (starší ženy), kterým strhával z krku řetízky, přičemž žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že se jednalo o starší ženy, byl zde předpoklad, že se nebudou zásadněji bránit, proto žalovaný tuto trestnou činnost žalobce považoval za společensky více nebezpečné. Na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný detailně rozepsal definici pojmu narušení veřejného pořádku. V této souvislosti vycházel mj. i z žalobou namítaného rozsudku NSS č. j. 3 As 4/2010 – 151 ze dne 26. 7. 2011.
19. K hodnocení trestné činnosti lze poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 240/2023 – 32 ze dne 19. 1. 2024: *„Nejvyšší správní soud v tomto ohledu předepisuje, že ze znění čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice i z příslušné judikatury SDEU vyplývá, že „[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby“. Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotčené osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotčeného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23). Lze dodat, že ustanovením § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s ohledem na jeho nesoulad s pobytovou směrnicí již zabýval i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, N 233/103 SbNU 372. Dospěl k závěru, že s ohledem na povinnost eurokonformního výkladu správní orgány při uplatňování pobytové směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

společnosti nemohou vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivce byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin. Musí také vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (jak vyplývá také z rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Tsakouridis). Ústavní soud v daném případě zrušil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ovšem ne kvůli tomu, že si zvolil cestu nepřímého účinku pobytové směrnice a snažil se vyložit § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců eurokonformním způsobem. Naopak důvodem bylo to, že tento deklarovaný postup nebyl reálně naplněn, neboť kritéria pro zrušení pobytového oprávnění předpokládaná čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice (a na něj navazující judikatury) nebyla ve skutečnosti hodnocena... (...) Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že byt žalovaný explicitně v napadeném rozhodnutí nezmiňoval konkrétně čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se při posuzování celé věci neomezil na pouhé jazykové znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný a potažmo i krajský soud vzali ohled na všechna kritéria, která plynou z výše citované judikatury, tedy a) zákonem stanovený a uložený trest, b) míru zapojení do trestné činnosti, c) rozsah škody a d) tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.“

20. V nyní řešené věci byla žalovaným kritéria dle citované judikatury, tj. (a) zákonem stanovený a uložený trest, b) míru zapojení do trestné činnosti, c) rozsah škody a d) tendence jednotlivce k opakování trestné činnosti, řádně zohledněna. Soud se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, že žalobce se prokazatelně opakovaně dopustil na území trestné činnosti, za kterou byl opakovaně pravomocně odsouzen. Pokud žalobce namítá, že má „toliko dva“ záznamy v evidenci Rejstříku trestů, soud uvádí, že žalobce v tomto směru svou trestnou činnost značně bagatelizuje, kdy rovněž ze způsobu, jakým popsal svou trestnou činnost, je zjevné, že sám žalobce ji nevnímá jako závažnou, kdy nicméně opak je dle názoru soudu pravdou. Pakliže byl žalobce v ČR opakovaně pravomocně odsouzen, svědčí již tento fakt sám o sobě o tom, že se ze strany žalobce nejedná o jakkoli zanedbatelnou záležitost, ale o opakované porušování právních předpisů. Soud se plně ztotožňuje s žalovaným, že trestná činnost žalobce spočívající v loupežném přepadávání starších žen je zásadně společensky nebezpečným jednáním, které vylučuje další pobyt žalobce na území ČR. Násilí vůči bezbranným ženám soud považuje za červenou linii při nalézání hranice narušení veřejného pořádku, jež do určité míry relativizuje relevanci uděleného trestu za spáchaní trestného činu v trestním řízení. Rovněž druhou trestnou činnost žalobce spočívající v krádeži oblečení v rámci organizované skupiny nelze hodnotit nikterak ve prospěch žalobce, jednalo se taktéž nepochybně o závažné narušení veřejného pořádku.
21. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že nebylo zohledněno, že zde žalobce bydlí, má rodinné vazby a vykonává práci.
22. Rodinnými vazbami a možným dopadem rozhodnutí do nich se zabýval žalovaný na stranách 4 – 13 napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobci bylo povolení k trvalému pobytu uděleno dne 24. 3. 2015 za účelem sloučení s občanem ČR. Dále bylo zjištěno, že je žalobce ženatý a s manželkou mají jednu dceru, nar. 2014. Žalovaný uvedl, že šetřením OSPOD Praha 13 bylo zjištěno, že nezletilá dcera je v péči matky, která se o ni stará sama. Péči zvládá bez výhrad, dcera má ve škole asistenta, učivo zvládá bez problémů. Do školy chodí vždy řádně připravena, matka se školou spolupracuje. S ohledem na nelehkou ekonomickou situaci rodiny předal OSPOD matce potravinou kartu. Žalovaný vzal v potaz, že žalobce má na území rodinné vazby, nicméně toto zasadil do kontextu skutečnosti, že žalobce na území také páchal trestnou činnost. Té se dopouštěl dokonce opakovaně. Dle

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalovaného o žalobci převládají negativní informace, nebyla shledána nepřiměřenost. Žalovaný dále uvedl, že je na žalobci, jak si do budoucna upraví svůj pobyt na území poté, co bude propuštěn z výkonu trestu. Je dospělý, plně právně způsobilý, do svých rodinných vazeb si primárně zasáhl sám. Měl si být vědom důsledků páchaní trestné činnosti, jejíž nebezpečnost se dle žalovaného navíc stupňovala. Žalovaný dále uvedl, že ani délka pobytu žalobce na území ČR nepředstavuje důvod pro nepřiměřenost. Co se týče namítaných skutečností ohledně výkonu práce žalobce, uvedl žalovaný, že žalobce vykonával profesi pracovníka ostrahy, v rámci které se dopouštěl trestné činnosti, dále pak práce dělníka na stavbách či řidiče taxislužby. Všechna tato povolání jsou dle žalovaného profese, které lze vykonávat i kdekoli jinde mimo ČR. Případné nízké příjmy žalobce jsou důsledkem jeho trestné činnosti. Žalovaný neshledal nepřiměřenost ani z hlediska nejlepšího zájmu dcery žalobce. Odloučení rodičů je možné. Žalovaný poukázal na péči, která je dceři prokazatelně zajišťována matkou adekvátním způsobem, žalobce nadto sám na nezletilou dceru ohledy dle žalovaného nebral, jestliže páchal trestnou činnost. Dle žalovaného nelze nejlepší zájem dcery stavět nad další skutečnosti případu, které v dané věci nenasvědčují jakékoli výjimečnosti ve vztahu žalobce k dceři za situace, kdy zde žalobce páchal trestnou činnost.

23. Soud k uvedeným namítaným skutečnostem konstatuje, že veškeré namítané informace byly žalovaným zohledněny, kdy nebylo žalobcem nadto nijak blíže specifikováno, v čem vůbec mělo nad rámec namítaného jejich údajného nezohlednění při rozhodování pochybení žalovaného spočívat. Žalobce sám vlastní vinou zapříčinil značný negativní dopad do svých soukromých a rodinných vazeb. S ohledem na to, že se žalobce nachází ve výkonu trestu, je jeho kontakt s rodinou omezen i v rámci jeho pobytu v ČR. Tato skutečnost má rovněž vliv na možnost žalobce vykonávat zde práci.
24. Žalobce má sice na území ČR rodinné příslušníky (manželku a nezletilou dceru), vzhledem k povaze trestné činnosti a dále uvedeným okolnostem těchto rodinných poměrů soud nenalézá natolik nepřiměřený zásah do rodinného života napadeným rozhodnutím, aby nebyly dány podmínky pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V důsledku trestné činnosti se žalobce nachází ve výkonu trestu. Namítá-li žalobce, že důsledkem napadeného rozhodnutí bude jeho nucené vycestování a související odloučení od rodiny, soud uvádí, že žalobce po dobu pobytu ve výkonu trestu byl taktéž od rodiny dlouhodobě odloučen, kdy nadto v předmětné době byla jeho nezletilá dcera ještě mladší, tedy odloučení od ní mohlo mít ještě více negativní důsledky. Bylo na žalobci, aby zvážil, jaké dopady může mít jeho trestná činnost. Žalobci nic nebrání, aby si do budoucna opět pobytové oprávnění do ČR vyřídil, splnil-li potřebné náležitosti vyžadované právními předpisy. Případná obtížnost takového postupu bude způsobena primárně jeho trestnou činností, což však měl žalobce rovněž uvážit. Soud také podotýká, že pokud by žalobce vycestoval do vlasti, může jej tam následovat jeho manželka a dítě, z ničeho neplyne, že by taková možnost byla zcela vyloučena. Žalobce si musel být vědom toho, že v důsledku své trestné činnosti bude mít do budoucna problém nadále prodlužovat pobyt v ČR. Jeho rodinní příslušníci zde pobývat mohou nadále, kdy mohou být se žalobcem v kontaktu prostřednictvím prostředků dálkové komunikace. Pokud by chtěla manželka s dcerou být i nadále s žalobcem, pak budou moci vycestovat s ním do vlasti.
25. I v době soudního řízení se pak žalobce nacházel ve výkonu trestu, tedy kontakt s rodinou byl i v dané chvíli omezen. Dle sdělení Vězeňské služby ČR k žádosti o přehledu návštěv k osobě žalobce ve věznici žalobce před výkonem trestu pobýval ve společné domácnosti se svou manželkou a dcerou nar. 2014, ve výkonu trestu byl navštíven celkem 5 krát (září, říjen, Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

prosinec 2022, březen, červen 2023), a to vždy manželkou a někdy též dcerou ve Věznici Oráčov, dne 25. 7. 2023 byl žalobce přemístěn do Věznice Bělušice. Z uvedeného plyne, že žalobce sice s rodinou byl i v době výkonu trestu v kontaktu, nicméně se jednalo toliko o občasné návštěvy, kdy manželka žalobce musí s ohledem na pobyt žalobce ve vězení, zajišťovat chod rodiny sama, kdy z ničeho nelze usuzovat, že by toho nebyla schopna. Soud rovněž poukazuje na zjištění OSPOD, které obsahuje vyjádření ohledně dcery žalobce a manželky, kdy bylo konkrétně zjištěno, že matka o dceru řádně pečuje, dcera chodí do školy řádně připravena. Manželka žalobce tedy minimálně ve vztahu k dceři zjevně zvládá zajistit přiměřeně chod domácnosti a péči o ni.

26. Co se týče majetkových poměrů rodiny, soud již výše podotkl, že žalobce na místě, kde v žalobě zmínil jméno jiného cizince, poukázal na to, že se chystá zde vést insolvenční řízení z důvodu, že zde má dluhy, přičemž přislíbil dodání příslušných dokumentů. S ohledem na obsah správního spisu a ostatní tvrzení v žalobě je však zjevné, že toto tvrzení se týká již zmíněného jiného cizince, který byl v žalobě chybně zmiňován, nikoli tedy žalobce. Z vyjádření žalobce ze dne 11. 9. 2023, které je součástí správního spisu, mj. vyplynulo, že údajně měl v ČR pracovat jako dělník a řidič taxislužby, žalovaný doplnil, že měl žalobce dále pracovat též jako pracovník ostrahy, přičemž v rámci této profese páchal trestnou činnost. Dle vyjádření ze dne 11. 9. 2023 měla manželka žalobce pracovat na pozici pokladní, společná dcera, jak též plyne ze správního spisu, navštěvuje základní školu. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce se aktuálně nachází ve výkonu trestu, jsou jeho možnosti financování rodiny velmi limitovány, tedy ani z ekonomického hlediska nedojde v tomto směru k jakékoli nepřiměřenosti. Financování rodiny bude muset zajišťovat manželka žalobce, která má pracovat dle jeho vyjádření jako pokladní. Tato informace plyne i ze zprávy OSPOD ze dne 9. 10. 2023, dle které manželka žalobce uvedla, že se o dceru již rok a půl stará sama. Žijí v bytě, kdy nájemné činí 21 000 Kč, manželka též pobírala příspěvky úřadu práce. Pracuje jako pokladní na poloviční úvazek, aby se mohla starat o dceru. Ta dochází do základní školy, je přihlášena k dětské lékařce. Je o ni pečováno řádně. Finanční situace rodiny není přes snahu matky příliš dobrá. Žádné problémy týkající se péče o dceru či školní docházky nebyly zjištěny, dcera chodí rovněž na kroužky. Žalovaný též uvedl, že s ohledem na situaci rodiny byla manželce žalobce předána potravinová karta. Rovněž smlouva k pronájmu bytu je uzavřena na manželku žalobce. Soud ve vztahu k majetkovým poměrům dále dodává, že žalobce mj. sdělil, že výše popsanou trestnou činnost páchal z důvodu finanční tísně. Z toho lze usuzovat, že žalobce si nebyl zjevně schopen v ČR opatřit adekvátní materiální zajištění a byl tak nucen přistoupit ke zcela krajnímu řešení v podobě majetkové trestné činnosti, kdy neváhal přepadávat starší ženy, což soud považuje za společensky značně škodlivé jednání, nadto se jednalo o opakovanou trestnou činnost, kdy se stupňovala její závažnost.
27. Soud nezpochybňuje, že napadené rozhodnutí bude mít na soukromý a rodinný život žalobce negativní dopad, avšak jde-li o dočasné odloučení od rodiny, nejedná se o nepřiměřenost, kdy nadto žalobce se nachází vlastní vinou ve výkonu trestu, tj. je od rodiny odloučen a nemůže ani vykonávat dřívější pracovní činnost (pracovník ostrahy, dělník, řidič taxislužby). Žalovaný se zcela adekvátně a dostatečně zabýval přiměřeností dopadů jeho rozhodnutí.
28. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 3. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v.r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.